

Resultat, at Smøreksperten har lidt overordentligt derunder, og netop i et Land som Danmark, der jo mere end noget andet Land er et smørekporterende Land, tror jeg, det vil være rigtigt at indføre saadanne Bestemmelser, at baade de Lande, der køber her, og vore egne Forbrugere kan vide fuld Besked om, hvorvidt det Fedtstof, de kommer i Besiddelse af, stammer fra Mejeribruget eller Margarineindustrien. Det er et Krav, Landbruget kan stille, og det er et Krav, Margarineindustrien meget vel kan være tjent med at faa stillet, og som den i og for sig ogsaa — det har jeg allerede undersøgt — vil kunne akkviescere ved og i hvert Tilfælde ikke har Indvendinger at gøre imod. Forbrugerne vil da have Sikkerhed for ikke at se en Reklame som den, der var fremme for nogle Maaneder siden, en Reklame for smørblandet Margarine. Noget saadant vil ikke kunne finde Sted i Fremtiden, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at Husmødrene, hvis de ønsker en Blanding af Smør og Margarine, selv maa foretage den i Stedet for at overlade den til Handelsstanden.

Endelig skal jeg endnu nævne, at den Bestemmelse om, at Margarine ikke maa indeholde over 16 pCt. Vand og ikke under 80 pCt. Fedt, som nu gælder, ikke ifølge Lov, men ifølge et af Krigsaaernes Cirkulærer, medtages i denne Lov, saaledes at man ogsaa for Margarine, der jo er et almindeligt Næringsmiddel, indfører eller bibeholder Sikkerhedsforanstaltninger mod for højt et Vandindhold og for lavt et Fedtindhold.

De øvrige Bestemmelser, der indeholder Ændringer i den hidtidige Lovgivning, skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa, men jeg skal, som sagt, derom henvise til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget.

Jeg skal dernæst fremsætte to Lovforslag, der angaar de sønderjydske Landsdele. Det første angaar en *Ændring i Lov Nr. 339 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Lovgivning om Saltvandsfiskeri i de sønderjydske Landsdele*. Da den danske Saltvandsfiskerilovgivning blev indført i de sønderjydske Landsdele, blev der i § 4 for at imødekomme Ønsker fra de sønderjydske Fiskeres Side indsat en Bestemmelse om, at paa de Steder, hvor man fra gammel Tid havde haft Voddrætsteder for Sildevod, skulde det være forbudt at anvende Pøleredskaber, idet man efter de den Gang foreliggende Oplysninger maatte gaa ud fra, at en saadan Bestemmelse maatte være i Overensstemmelse med de bestaaende For-

hold. Det har imidlertid vist sig, at dette ikke har været rigtigt, idet der har foreligget en Misforstaaelse. Det har tværtimod i de sønderjydske Landsdele paa de Steder af Kysten, hvor Sildefiskeriet spiller en større Rolle, været saaledes, at der vel var visse beskyttede Voddrætsteder, men at de, der brugte dem, skulde respektere gamle hævdvundne Rettigheder med Hensyn til Udsættelse af Pøleredskaber og navnlig Aaleruser i Efteraarstiden, og dette Lovforslag fremsættes derfor for at genindføre den Tilstand, som var gældende, før Loven af 28. Juni 1920 traadte i Kraft.

Samtidig foreslaas det, at Landbrugsministeren foranstalter optaget en Fortegnelse over Voddrætsstederne og sørger for, at de bliver afmærket. Endvidere er der i Lovforslagets § 2 truffet den Bestemmelse, at Landbrugsministeren efter derom fremsat Andragende, naar det skønnes ønskeligt, skal kunne ændre eller ophæve Forbudet mod Brug af Vod ved de sønderjydske Kyster. Efter den nugældende Lov vil dette kunne ske ved Vedtægter, men det har vist sig vanskeligt eller at tage længere Tid at gennemføre saadanne Vedtægter, og det foreslaas derfor her, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til at ophæve Forbudet, naar der derom fremsættes Ønske fra de paagældende Fiskeres Side.

Endelig fremsættes *Forslag til Lov om Tilleg til Lov Nr. 469 af 31. August 1920 om Indførelse af Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene i de sønderjydske Landsdele*. I den danske Lovgivning om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene gælder den Bestemmelse, at Udgifterne til Bekæmpelsen af disse Sygdomme udredes af Statskassen, dog at de paagældende Amts- og Bykommuner skal udrede en nærmere angivet Del af Udgiften, saaledes at Statskassen kun skal udrede, hvad Udgifterne maatte overstige den for Kommunerne fastsatte Andel. Det, Kommunerne skal udrede, er sat til 2½ Ø. pr. Individ i Bykommunerne og 10 Ø. for hver Td. Hartkorn i Amtsraads kredsen. Da der imidlertid ikke er nogen Hartkornsansættelse i Sønderjylland, har det ikke været muligt at gennemføre denne Bestemmelse, idet der ikke forelaa noget Grundlag for Opkrævningen, og der er derfor fra sønderjydske Side i det forløbne Aar ikke indbetalt noget Bidrag til Bestridelse af de Udgifter, der er medgaaet til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme. For at bøde paa dette foreslaas det her, ikke at indføre Hartkornsansættelse i Sønderjylland,